

1r de Maig: Manifestació CGT a València
Foto de Juan Ramón Ferrandis

CGT-PV lluita i debat davant l'atac del capitalisme salvatge

Retallades,
privatització i
copagament en la
Sanitat Pública

pàg. 6

Articles opinió
pàg. 2 i 3

Mobilitzacions
en imatges
pàg. 6 i 8

Ple de sindicats de CGT-PV i Múrcia

El Ple Ordinari de Sindicats de la CGT-PV i Múrcia, tindrà lloc els dies 25 i 26 de maig de 2012, a les 10'00 h. en els locals de la Universitat Jaume I de Castelló (Av. de Vicent Sos Baynat s/n).

Amb el següent ordre del dia: 1. Obertura del Ple - 2. Formació de la taula i les comissions del Ple - 3. Informes de gestió del Secretariat Permanent - 4. Balanç econòmic 2011 i pressupostos 2012 - 5. Projectes i campanyes d'Acció Sindical - 6. Plans d'Acció Social - 7. Estatuts - 8. Elecció nou Secretariat Permanent - 9. Clausura del Ple Ordinari de CGT-PV i Múrcia

Clam a Castelló, València i Alacant per la llibertat de Laura Gómez

Secretariat Permanent del Comité Confederal

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.

Avgda. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40
Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hosteleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:

Fundació Ferrer i Guàrdia,
Àrea de la Dona, Serveis Socials,
Biblioteca Llibertària,
Gabinet de Salut Laboral i Ambiental,
Servei Sindical de Normalització Lingüística.

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància.

C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtpportsag@gmail.com

FL de Benidorm.

C/ de la Gaviota, 4
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtenidorm@cgtpv.org
cgtenidorm@gmail.com

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

FL d'Alcoi.

C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

FL La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@terra.es

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpucol@telefonica.net

FIC de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València (València-L'Horta)

29-M: Manifestació CGT en la Vaga General a Alacant

editorial

EL NOSTRE COMPROMÍS AMB LA CGT I AMB LA LLUITA

Recent encara la commemoració del 1r de Maig; històrica jornada que per a l'anarcosindicalisme sempre ha sigut una jornada de lluita, i no la “festa dels treballadors” com el sistema ha pretès transformar-la, i ja ens veiem una altra vegada convocats a massives mobilitzacions (12M-15M), a noves protestes contra les retallades, a defensar els serveis socials, etc. De fet, en aquest últim any, quasi no hem viscut cap mes en el qual no hagen tingut lloc manifestacions i conflictes socials i laborals.

La Vaga del 29M ha sigut sens dubte el moment més intens d'aquest llarg procés mobilitzador de tota la societat espanyola, no solament de la classe treballadora. En aquesta ocasió també s'han unit a l'agitació grups socials, plataformes d'aturats i desnonats dels seus habitatges, empleats de la sanitat i l'ensenyament, jubilats, joves i estudiants. Però la clau ha estat també en el treball del sindicalisme alternatiu i del 15M, tots dos moviments molt més dinàmics i menys desprestigiats que els dos grans aparats sindicals d'UGT i CC.OO.

Eixe suport actiu de tots els sectors en lluita i la indignació generalitzada per les greus i continuades retallades del govern (dels governs, perquè ZP es va marxar no sense abans signar diverses mesures clarament favorables als rics) van ser determinants perquè la Vaga General constituïra l'èxit que –diguem el que vulguen els polítics i mitjans de dretes– ha suposat el 29M.

La CGT va tenir un paper indiscutible en la difusió i el desenvolupament

d'aquesta vaga general. Tot el treball que s'ha realitzat en els dos últims anys, amb les denúncies de les polítiques neoliberals, les constants mobilitzacions i lluites en les empreses i en el carrer, les campanyes informatives, la col·laboració amb el 15M i amb quantes iniciatives d'interès social han sorgit, ens han permès acostar-nos a moltes persones i grups que fins ara ens desconeixien o ens preniën per un sindicat més.

Gràcies a eixe esforç militant i a la constància de l'organització durant aquestes últimes dècades, la CGT és cada vegada més una alternativa real per a treballadors i activistes socials. Cada dia se'ns convida a més actes i campanyes i són cada vegada més els col·lectius que prefereixen treballar amb la CGT en lloc de fer-ho amb els partits i els sindicats anomenats majoritaris.

Hem d'estar satisfets –i per descomptat que ho estem– de la nostra implicació en la Vaga General, de la presència de les banderes i la gent de la CGT en piquets i manifestacions i, sobretot, de la sensació que ha quedat en el carrer que som una organització coherent, responsable, solidària, amb implantació i amb ganes de canviar de debò les coses.

Però com ja hem debatut en multitud de reunions, eixa creixent presència i el major reconeixement social ens obliguen a ser encara més actius i efectius en el desenvolupament dels nostres acords i en la pràctica de l'acció sindical i social diàries. Ens ha costat molt arribar a ser el poc o molt que ja som (aço dependrà de l'estat

d'ànim de cadascú) però ningú ens pot negar el treball –generalment ben fet– dels nostres sindicats i seccions i el llarg trajecte recorregut per la CGT des dels anys vuitanta del segle passat.

No obstant açò, perquè la CGT funcione i siga una eficaç eina de cara a eixe canvi de societat que tantes veus demanden ara, no és suficient amb respondre puntualment a les situacions que sorgeixen i que sorgiran amb major freqüència en temps futurs; és fonamental que les estructures internes de la CGT, els seus òrgans de gestió, les seues assemblees, els seus comitès, funcionen i sàpien respondre als reptes de cada moment. Si els secretariats no es cobreixen adequadament o si no substituïm a les persones que poden acabar per esgotar-se en els càrrecs (a voltes, càrregues) no estarem construint una organització sòlida i creïble.

La CGT del PV celebra a finals de maig un Ple de Sindicats, fet que requereix que abans del mateix tots els sindicats d'aquesta Territorial celebren assemblees per a debatre els punts de l'ordre del dia, prendre els seus acords i triar la delegació que els defense en dit Ple. És un bon moment per a obrir un gran debat intern sobre la CGT que volem i l'esforç que cadascú pot (perquè se suposa que voler, volem) aportar al projecte comú, eixe projecte que encara ens il·lusiona i que segueix tenint tota la seua vigència.

ANTONIO PÉREZ COLLADO
Secretari General CGT-PV

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres, de 16 a 18 h.

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

DIA INTERNACIONAL DE LA CLASE TRABAJADORA

Un 1º de Mayo en Nueva York

// Sobre todo aprendí que los buenos compañeros se encuentran en todos lados. Éramos tan pocos que había que saber valorar lo que cada uno quisiera y pudiera dar, y que sin eso nunca íbamos a hacer la Revolución //

PABLO POZZI
Historiador Movimiento Obrero

Hace ya muchos años que conocí por vez primera a Tom Soto y a Jaime Veve. Era un 1ro de Mayo en Nueva York, allá por 1978. Yo vivía en el Bajo Manhattan, más conocido como "Losai-da" por Lower East Side, donde habíamos recalado una cantidad de argentinos que activábamos en la lucha antidictatorial. El Losai-da era algo surrealista: por un lado era el hogar de docenas de izquierdistas norteamericanos, de todo tipo, color y persuasión. Por otro, allí vivían cantidad de antiguos nazis, además de albergar la sede del Frente de Liberación Nacional de Ucrania y los Caballeros de San Jorge; unos muchachos cuyos estudios fundamentales fueron realizados en las Waffen SS. Cada Primero de Mayo, el PC norteamericano ponía altoparlantes que tocaban, a todo dar, La Internacional. Luego, convocaba a una movilización que empezaba en Tompkins Square, en el centro del barrio, y marchaba hacia la histórica plaza roja neoyorkina, en Union Square. Los fachos, a su vez, se juntaban para disputar Tompkins Square. Digamos que era un Primero de Mayo de los antigüitos, con todo y combatividad donde nos agarrábamos a palos con los enemigos de clase. Me encantaba. Sobre todo porque pocas cosas había que alentarán a un zurdito en los Estados Unidos. Ese día nos juntábamos todos en contra del enemigo común. Y luego, bueno luego volvíamos a las rencillas de siempre.

Ese año fue más o menos simple. Para cuando yo llegué a la plaza, los comunistas, trotskistas y los muchachos de Mundo Obrero habían ganado la calle. Mientras la policía nos miraba desde lejos, sacando fotos, contando cabezas, y registrando las patentes de todos los autos en la zona, los rojos ordenaban un par de miles de personas y se apresaban a marchar. Miré a ver dónde me metía. No iba a marchar con los PC y menos aún con los troskos. Y no quedaban muchas opciones. Me metí en la columna de Mundo Obrero sin saber muy bien qué cuernos era. Cara nueva en columna zurda: o sea, rapidito se me pararon dos tipos, uno de cada lado, a ver quién era y qué quería. Digamos, siempre estaba la posibilidad de un recluta nuevo (y en Estados Unidos no había muchos de esos) o que fuera un provocador, o simplemente que estuviera perdido. Los tipos eran Tom y Jaime. Me empezaron a charlar, a discutir política, para descubrir que los tres estábamos metidos en la movilización por los 200 años de

la Constitución norteamericana, donde la izquierda iba a Washington a hacer una demostración en fuerza (de hecho dos meses más tarde fui con decenas de miles de otros, incluyendo una nutrida columna de sudamericanos). Nos hicimos amigos y compañeros.

Jaime era el más joven de los dos. De familia obrera y puertorriqueña, había trabajado desde muy joven en distintas cosas, siempre activando en tareas sindicales. Un día se decidió a militar en el Partido Mundo Obrero (WWP), una organización de origen trotskista dirigida por Sam Marcy, que apoyaba a Cuba y a Vietnam; más importante para mí, me enteré que en 1972 había realizado una movilización activa y muy combativa en repudio a la masacre de Trelew. Jaime tenía un bigotazo, pelo largo, y una sonrisa franca y abierta. Era alegre y muy entador, por lo que era muy buen organizador. Digamos que se le veía la sangre latina por todos lados, y también su tradición obrera. En cuanto lucha había dando vueltas por ahí, ahí estaba Jaime Veve.

Tom era distinto, porque era callado y de escuchar mucho. También era obrero y de origen puertorriqueño y al igual que Jaime tenía un bigote pero muy poco pelo en la cabeza. Yo lo que más me acuerdo es que siempre caminaba un poco encorvado, quizás porque era bastante alto, y tenía una sonrisita de esas que te transmiten calorito. Era callado y nunca decía nada que no hubiera pensado antes. Como buen veterano marxista tenía una formación envidiable que articulaba con mucha experiencia de luchas sociales. Tom era de esos tipos a los cuales uno quiere y no sabes muy bien ni por qué ni cuándo te pasó. Era un cuadro del WWP, organizador nato, y un apasionado de la Revolución.

Los dos habían trabajado en un hotel neoyorkino (creo que era el Plaza Hotel) y la patronal los había despedido por activismo sindical, automáticamente poniéndolos en lista negra para cualquier trabajo en la zona. Ellos entablaron un juicio laboral que duró años. Poco tiempo después de conocerlos ganaron el juicio. No recuerdo cuándo fue, pero la patronal les tuvo que pagar lo que para mí, en ese entonces, era muchísima plata. Ahí me enteré que gran parte de la plata recibida la habían utilizado para su Partido y para organizar a sus compañeros trabajadores de hoteles. Un día Tom me contó que él había usado una partecita para viajar por primera vez en su vida: había ido a Suiza y la URSS. Lo recuerdo hasta el día

de hoy, contando que quería ver a Lenin (o sea a su tumba) "porque ese grande [sic] hombre dio la vida por nosotros". Y mientras contaba eso, se le derramaban lagrimones por un rostro curtido y dulce. Años más tarde yo también hice el peregrinaje y me emocioné hasta el tuétano recordando lo me había dicho Tom.

Ambos, Jaime y Tom, le tenían mucho respeto a los revolucionarios argentinos, hasta el punto que a mí me daba un poco de vergüenza. Sobre todo porque había que verlos bregar por la revolución social en una sociedad adversa con un Estado que los perseguía. Tanto ellos, como su Partido, fueron muy solidarios con todos los latinoamericanos y sobre todo con nosotros los argentinos. Nunca pidieron nada a cambio, y nunca discutieron sus diferencias políticas en las cosas que les pedíamos. Los apoyamos en lo que pudimos, y varios de nosotros ayudamos en sus actividades. Yo aprendí de ellos cosas invaluable: cómo medir al público, cómo hablar para que me entiendan los trabajadores, cómo hacer un acto con pocos recursos y menos militantes que tuviera un fuerte impacto, cómo no desanimarme cuando todo parece que está en contra nuestra,

cómo teníamos que ganar compañeros y asegurarnos que si no se nos unían por lo menos que nos tuvieran respeto y cariño. Sobre todo aprendí que los buenos compañeros se encuentran en todos lados. Para ellos éramos tan pocos que había que saber valorar lo que cada uno quisiera y pudiera dar, y que sin eso nunca íbamos a hacer la Revolución.

Cuando asumió Reagan el WWP se lanzó a una lucha sin cuartel, organizando vecindades, agrupaciones sindicales y raciales, y sobre todo organizando a la comunidad gay que estaba siendo agredida por el neoliberalismo. En septiembre de 1981 los acompañé, una vez más, a Washington en lo que fue la movilización obrera más grande de la historia norteamericana: más de 600 mil obreros manifestaron su repudio a las políticas neoliberales. Fue impactante ver la columna de metalúrgicos, más de 50 mil de ellos, marchando por la inmensa Massachusetts Avenue gritando "Ronald Reagan is no good. Send him back to Hollywood" (Ronald Reagan no es bueno. Mándenlo de vuelta a Hollywood.) Nunca los vi tan contentos como esa vez, encabezando a decenas de miles de sus compañeros trabajadores.

Fueron días maravillosos, y ese recuerdo es imborrable más allá de que Reagan logró imponerse gracias a la represión, al macartismo, a la burocracia sindical y al salvajismo de las patronales.

Un mes después yo dejé Estados Unidos y recién regresé de visita en 1987. No recuerdo por qué no lo vi a Jaime. Creo que Tom me explicó que tenía serios problemas familiares. Pero tanto él como su Partido me recibieron con cariño. Nunca lo volví a ver a Jaime, y tampoco a Tom. Me enteré que Tom había organizado los inquilinatos del Bronx y que había sido asesinado por individuos que, sospechamos, trabajaban para los dueños de los edificios. Digamos que murió en su ley, dando la vida por los trabajadores y los más humildes.

Para mí tanto Tom como Jaime cumplieron la promesa de aquel Primero de Mayo en 1978. Fueron solidarios e internacionales. Fueron obreros, y sobre todo fueron mis amigos y compañeros. Y cuando alguien me habla de los obreros norteamericanos, yo los recuerdo a ellos, siempre luchando y arriesgando para poner fin a la explotación del hombre por el hombre.

+ info:
<http://www.theushistory.org/theushistory/Biografia.html>

Un món de bèsties

PRIVATITZAR UNA EMPRESA PÚBLICA ES SENZILL. PRIMER ES DEIXA D'INVERTIR PERQUÈ AQUESTA EMPRESA ENTRE EN CRISI I EL SEU SERVEI SIGA DEFICIENT

QUAN EL FRUIT ÉS MADUR, ES SANEJA L'EMPRESA, DESPATXANT-HI SI CAL MILERS DE TREBALLADORS, A CÀRREC DELS CABALS PÚBLICS. DESPRÉS, QUAN L'EMPRESA ÉS EFICIENT, ES DEMANA UNA AUDITORIA EXTERNA, QUE TANMATEIX REALITZA SOVINT EL MATEIX ASSESSOR DE L'OPERACIÓ DE PRIVATITZACIÓ, I L'EMPRESA S'ACABA VENENT PER MENYS DINERS QUE EL SEU VALOR REAL (*)

JOSEPH STIGLITZ, ECONOMISTA I PREMI NÓBEL, PARLA DE PROPINES, COMISSIÓNS...

La tira de FERRAN AGUT

(*) EL JUJOL DE 2005 EL TRIBUNAL DE COMPTES SENTENCIÀVA QUE AL LLARG DELS GOVERNOS D'AZNAR ES VAN MALVENDRE 48 EMPRESSES PÚBLIQUES

ACCIÓ SOCIAL

La PAH de Castelló i la ILP sobre la vivenda

RAÛL BELTRAN
CGT i PAH Castelló

Des del mes de setembre de 2011 està constituïda formalment a les comarques de Castelló la Plataforma d'Afectats per les Hipoteques. Aquesta constitució ha sigut un procés constant que començà a principis de l'any passat amb una campanya reivindicant el dret a la dació en pagament i altres mesures socials per garantir el dret a la vivenda, impulsada per part de la Secretaria d'Acció Social de CGT a Castelló.

Durant els mesos de febrer i març de 2011 varem instal·lar taules informatives a diferents punts de la ciutat de Castelló per tal de recollir firmes de suport a la dació en pagament i la paralització de desnonaments, que en aquell moment ja havien afectat més de 5.000 famílies a Castelló, i unes 200.000 a tot l'Estat. En aquella campanya varem recollir unes 1.000 signatures, repartirem centenars de pàflets informatius i varem tenir presència als mitjans de comunicació.

Posteriorment, ja al mes d'abril varem establir contacte amb els grups polítics de l'Ajuntament per tal de promoure una moció municipal (amb el suport de les firmes recollides) instant el govern a regular la dació en pagament i proposant altres mesures com la implicació de l'Ajuntament en la paralització de desnonaments i la posada en marxa de vivendes socials i altres mesures que no deixen al carrer les famílies que no poden seguir pagant hipoteques o lloguers. Aquella moció no va funcionar, ja que no varen arribar a acord els partits i el PP en el govern no ho va acceptar. Tot i que cal dir que al PSPV, tot i el compromís inicial, va haver discrepàncies que ens fan pensar que no les tenien totes, ja que veien un fort qüestionament al govern zapatero, com és evident.

Amb el sorgiment del 15M les nostres reivindicacions es varen difundir en les del moviment, recolzant les assemblees populars, do-

nant xerrades informatives sobre el dret a la vivenda, etc. Fins que el 24 de setembre varem convocar conjuntament amb el 15M una manifestació a la vall d'Uixò, un dia abans de la manifestació estatal de les PAH a diverses ciutats de l'estat.

En el mes de setembre van entrar noves persones a la Plataforma, especialment gent afectada que va començar a conèixer-nos més. Varem poder anar constatant que les persones afectades per les hipoteques o els lloguers tenien també greus problemes per fer front a les despeses d'alimentació, rebuts de llum, gas i aigua, etc. Es a dir, que quan una família arriba al punt de no poder pagar hipoteca o lloguer és perquè ja es troben en situació de pobresa greu no tenint ingressos per resoldre les necessitats bàsiques.

Per aquest motiu, posarem en marxa un banc d'aliments, de roba i articles de primera necessitat per tal d'ajudar a resoldre les necessitats primàries de les persones afectades. La filosofia d'aquest banc no és la caritat o assistencialisme, sinó la solidaritat i l'autogestió per part dels membres de la PAH. Es a dir, concebem aquest banc com un recurs per a les persones que lluiten en la plataforma, que col·laboren amb altres afectats, que denuncien la situació d'injustícia en que es troba el dret a la vivenda i a la vida digna. Cal dir que el banc ha sigut un èxit, si bé no ha resolt completament l'alimentació d'estes persones, sí que ha sigut una ajuda que els ha permès no haver de fer tantes coles a les parroquies i associacions, o als contenidors per les nits. El banc s'ha surtit en bona mesura de les aportacions solidàries de membres i simpatitzants del sindicat, incloent algunes aportacions econòmiques que han estat destinades íntegrament als afectats per les hipoteques i la seua lluita.

Així doncs, arribem al moment actual en el que les PAH a nivell estan coordinant la Iniciativa Legislativa Popular. Amb ella, posada

en marxa el passat 27 d'abril, es pretén portar al parlament espanyol la proposta de regulació de la dació en pagament, la paralització dels desnonaments i la garantia del dret a la vivenda.

Han començat doncs, mobilitzacions, taules informatives i recollida de les firmes. La campanya durarà 9 mesos en els que caldrà recollir un mínim de 500.000 firmes per tal que s'accepte aquesta ILP.

En definitiva, creiem que aquesta és una lluita important, digna i popular. Des d'una perspectiva social ens estem enfrontant a situacions vertaderament dramàtiques, amb famílies senceres (amb menors a càrrec) que es troben al carrer per la falta d'escrúpols de bancs, jutges, polítics i propietaris rentistes de vivendes. A més, ens trobem que famílies en atur, sense ingressos ni ajudes, sense atenció per part de serveis socials (quan tindrien dret, per exemple, a la Renda Garantida de Ciutadania, que és un dret inclòs a l'Estatut valencià d'Autonomia)

han de fer front a perdre la seua vivenda, vore's al carrer i inclús, en els casos més greus, perdre la tutela dels seus fills i filles, ja que els serveis socials els responsabilitzen de no poder atendre'ls. Des d'una perspectiva més laboral, ens trobem en la situació de que centenars de milers de treballadors que han perdut el seu lloc de treball o que han vist reduïts els seus salaris (retallades d'hores extra, reducció de jornal, de torns, de complements, de jornada, etc.) s'arrisquen a perdre el bé més bàsic i necessari per a l'ésser humà en aquesta societat: la vivenda. L'atur i la precarietat ja no ens condemnen solament a la pèrdua del lloc de treball o dels drets laborals, sinó a perdre la vivenda i, damunt, estar endeutats de per vida.

Així doncs, des de la PAH de Castelló defensem que es regule des de ja i amb efecte retroactiu la dació en pagament per a les persones que no poden seguir pagant les hipoteques. Que quan perden la vivenda ja no tinguen cap deute

amb el banc. Defensem també que no es retallen serveis socials ni prestacions, que impliquen un empobriment de les persones treballadores i amb menys recursos. Que s'aplique la Renda Garantida de Ciutadania i altres ajudes socials que a moltes famílies els permetria poder pagar els seus lloguers i hipoteques. Que els poders públics no deixen que ningú quede al carrer i endeutat. I que els bancs es facen càrrec de la crisi que han generat amb la desmesurada inversió i endeutament per fomentar la bombolla immobiliària.

Dret a la vivenda, dació en pagament, lloguer social, expropiació de pisos buits i en desús, ajudes socials per a famílies treballadores, aturades i amb menys recursos. Que la crisi la paguen els rics i els polítics, que són els vertaders responsables. Eixes són les nostres reivindicacions i els nostres motius de lluita.

+ info: <http://afectadesperhipotecavalencia.org/>

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló
<http://cgtkas.blogspot.com.es/>

CGT València
<http://www.cgtnvalencia.org>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

webs al País Valencià

MOBILITZACIONS PAÍS VALENCIÀ

D'esquerra a dreta: 1. Concentració celebrada a Alacant el 27 d'abril en protesta pels impagaments als Serveis Socials. En situació crítica, responsabilitat de la Conselleria de Justícia i Benestar Social, es troben els treballadors d'Asprodis d'Elda i comarca, ASER de Castelló, Fundación O Belén i AFEMA d'Alacant... - 2. La CGT de Castelló va convocar una concentració front a Subdelegació de Govern exigint l'alliberament de Laura Gómez, la companya de Barcelona que està en presó des del 25 d'abril - 3. Manifestació del 1r de Maig en Benidorm. CGT va recuperar la jornada de mobilització en la Marina Baixa. A la convocatòria es van afegir el 15M, la Asociación de Parados/as de Benidorm, la Plataforma per l'Ensenyament Públic de la Marina Baixa i la Plataforma de Afectados por la Hipoteca de Altea. 4. Pancartes de CGT-Alacant per a la manifestació del 1r de Maig. La lluita contra les retallades i la repressió i la solidaritat amb Laura van ser protagonistes en aquesta mobilització. - 5. Capçalera de la manifestació de la CGT en Castelló en aquest Dia de la Classe Treballadora. - 6. Concentració de CGT a València sota el lema "Laura llibertat!" que fou recolzada per nombroses organitzacions. Una performance amb pots que llançaven fum de colors simularen l'acció de cremar bitllets falsos davant la Borsa de Barcelona; acció simbòlica que va desencadenar la detenció de la secretària d'Organització de CGT-Barcelona.

Últims resultats eleccions sindicals

A continuació detallem els resultats obtinguts per CGT en les eleccions sindicals celebrades recentment En **Dornier S.A.**, empresa dedicada a la gestió dels

aparcaments en la ciutat de València, la Confederació ha obtingut 2 de 9 representants. En **Transhermann**, transport frigorífic de fruites i verdures, 2 dels 3 delegats triats són de la CGT. Quant a les editorials **Lyrrios Libros** i **Espasa Calpe**, on els treballadors elegien un representant en cadascuna d'elles, ambdós han sigut per a la Confederació.

En totes les empreses que hem esmentat, CGT es presentava per primera vegada. **Tragsa** en consolida al País Valencià, on les eleccions celebrades a la província de València que s'han saldat amb 2 nous representants per a CGT, conservant-se la seua permanència en el Comité provincial. La plantilla de **Mediterránea Productos de Limpieza**

(MPL) també ha votat per a elegir representació sindical i la CGT ha entrat amb 1 delegat de 3. En **Geslimp Levante**, CGT ha obtingut igualment 1 delegat d'un comité de 9. Per la seua banda, a **Formica** CGT obté la majoria amb 7 delegats de 13. El mateix ha ocorregut en **Iveco Mediterránea de Camiones** on 2 dels 3

delegats han sigut per a CGT, que es presentava per primera vegada. I acabem el recull dels darrers resultats electorals amb la gestora **GESIF**. El nou representant sindical és membre de la CGT. L'enhorabona a totes i a tots els que han fet possible que la Confederació General del Treball siga una eina de lluita per als treballadors! **Més en www.cgtpv.org**

PAÍS VALENCIÀ: LES CONSEQÜÈNCIES DE LES POLÍTIQUES LIBERALS

Retallades, privatització i copagament en la sanitat pública

// Urgeix promoure organitzacions unitàries que impulsen, coordinen i potencien la resposta social, així com l'autoorganització i l'autogestió dels treballadors i usuaris //

ISABEL CERVERA
CAS-PV

La degradació progressiva de la sanitat pública (que s'ha dut a terme deixant que augmenten les llistes d'espera, reduint els recursos humans i materials, fent un mal ús dels recursos existents, permetent les corruptel·les, utilitzant les infraestructures públiques per a usos privats i incrementant externalitzacions) ha sigut el primer i imprescindible pas a seguir per a justificar la introducció de "les noves formes de gestió privada" per mitjà de la llei 15/97 (aprovada amb els vots de PP, CIU, PSoE, PNB i CC).

A dia d'avui són ja 477 hospitals a nivell estatal els que pertanyen al sector privat, el que suposa el 51% del total dels centres hospitalaris existents en el nostre país.

El sector públic carrega amb els costos de les urgències, les malalties cròniques o complicades i el sector privat tira de les àrees més rendibles.

La nova reforma sanitària s'imposa sota el fals criteri que la sanitat pública no és sostenible. Oculten per descomptat, que la despesa sanitària s'ha disparat com a conseqüència del transvasament de diners públics a l'empresa privada en aquest sector. Tampoc ens diuen que mentre la inversió en la sanitat pública suposa uns 60.000 milions d'euros, el frau fiscal supera els 90.000 milions, diners suficients per a finançar un altre sistema sanitari. Oculten també que l'estat espanyol dedica molt menys diners a la sanitat que la mitjana d'Europa.

Aquestes són de moment les mesures i conseqüències de la reforma sanitària (ja que en breu haurem de parlar del copagament dins de l'assistència sanitària directa: per acudir a urgències o a atenció primària):

Ambulància a càrrec del pacient (650€ /mes per acudir a la diàlisi) i molts discapacitats sense cobertura sanitària pagaran el transport en ambulància quan aquest siga en casos no

Imatges corresponents a la Manifestació de València del 15 d'abril contra la privatització de la Sanitat convocada per RAAS i CAS-PV

urgents, però sí necessaris.

Les persones amb discapacitat menor al 65% que no hagen pogut cotitzar es trobaran sense cobertura sanitària.

El govern deixa als Estudiants de més de 26 anys i aturats de llarga durada sense atenció sanitària, no solament als que estan parats o cotitzant com estipula la reforma sanitària (per exemple becaris) sinó que les persones amb una discapacitat que siga moderada o greu, una vegada que superen eixa edat també es quedarien sense cobertura sanitària, sent una cosa vital per definició.

Els usuaris de la sanitat pública hauran de pagar part de les pròtesis, els productes dietètics i fins i tot el transport sanitari no urgent: considerant-se aquestes activitats o productes com a "serveis accessoris".

Referent a l'atenció sanitària als immigrants en "situació administrativa irregular" suposen un atemptat gravíssim contra els drets humans, ja que a partir del 31 de juliol, solament rebran atenció en cas de "urgència per malaltia greu o accident; assistència a l'embaràs, part i postpart, i en el cas de ser menors de 18 anys".

Per tant reivindiquem el dret a l'objecció de consciència per part de tots els professionals del Sistema Nacional de Salut a l'aplicació efectiva del Reial decret Llei 16/2012 per immoral, injust, i perillós en termes de salut pública.

El deute de les denominades comunitats autònomes és el resultat directe de la privatització que pretenen netejar amb més retallades i més privatitzacions com a conseqüència d'una corrupció massiva, política i empresarial. Pels centenars de milions regalats a la banca i als grans monopolis, el descomunal frau fiscal i la rebaixa permanent d'impostos a les classes altes, les transferències

a l'església i a la casa reial. Amb els diners que perdem per tot açò podríem finançar unes quantes vegades una sanitat pública i de qualitat.

Davant aquest espoli, aquest crim quotidià que patim en silenci plantegem alternatives:

-Derogació de la llei 15/97 que permet l'entrada massiva de l'empresa privada en la sanitat pública.

-Retornar a mans públiques el que s'ha privatitzat

-Augmentar la despesa pública en sanitat en proporció al PIB fins a aconseguir la mitjana de la UE.

-Construir un sistema sanitari públic, amb la finalitat d'exercir una verdadera prevenció en l'atenció primària.

Davant aquesta greu situació urgeix promoure organitzacions unitàries que impulsen, coordinen i potencien la resposta social, així com l'autoorganització i autogestió de treballadors i usuaris que participen en la gestió d'una verdadera sanitat pública, integral, universal i gratuïta.

// Los nuevos sacerdotes gritan calmemos la ira de los dioses, eliminemos las prestaciones sociales, aumentemos la edad de jubilación... //

La marcha de los esclavos

TONI VALERO
Koord. Kolektivos Parke Alkosa

Ceremonia de la nueva religión "los Mercados Internacionales".

Los Ángeles enloquecidos a veces a coro y a veces rotativamente gritarán:

Nuestro Libro sagrado la televisión, Nuestro Templo, las grandes superficies comerciales, nuestra ética el consumismo y nuestra moral el individualismo.

Los nuevos sacerdotes gritan calmemos la ira de los dioses eliminemos las prestaciones sociales, aumentemos la edad de jubilación, calmemos a los dioses sin mascar

Como los antiguos dioses que pedían sacrificios humanos, como el vengativo dios bíblico que exigía el sacrificio de los propios hijos, sin que se entendiera por qué y que se comunicaban con la humanidad a través de Ángeles mensajeros, sacerdotes y público revelado en general.

Hoy nos presentan una nueva religión "Los mercados", estos nuevos dioses cuya existencia está por encima de todo y con una voluntad sagrada contra la que no hay nada que hacer.

Con una expresión entre tímida, avergonzada e inocente, se suceden los presidentes de gobierno diciendo algo así como, no nos gustan estas medidas, pero son necesarias, imprescindibles, no se sabe muy bien por qué, parece que ellos tampoco, lo que sí que está claro, es que son portadores de una nueva e indiscutible Verdad.

Como si recortes sociales, impagos, agresión a los derechos sociales, laborales, en fin a los derechos humanos, tuviera que ver con la voluntad de unos nuevos dioses "Los mercados" y no con los intereses de unos grupos sociales determinados y con un mundo que globalizado o no, que sigue siendo testigo de su propio descuartizamiento y reparto en una lucha encarnizada por el poder y el dominio.

Los fieles contestan ante los diferentes datos con el conocido, "te alabamos mercados". La ceremonia acaba con música rítmica en la que los esclavos se liberan de las cadenas y se gritan las consignas de la Marcha.

BREUS

FORMACIÓ I REIVINDICACIÓ

A finals de març, va tindre lloc el curs impartit per la psicòloga Coto Talens sobre violència masclista. Organitzat per Dones de CGT-València en Arte&Facto, aquest taller va assolir de sobre els objectius. Hi assistiren una trentena de companyes provinents del sindicat i d'altres col·lectius i, per acabar, agraïm a Coto que ens regalara una perspectiva crítica sobre violència i discapacitat.

Entre convocatòries de concentracions, manifestacions, protestes i altres activitats sindicals i socials que ens tenen absorbides aquests dies, un nodrit nombre de militants va trobar una estona per a gaudir de la projecció del documental "Indomables" en la Biblioteca Llibertària de l'Avd del Cid.

Va ser una molt grata sorpresa trobar-nos amb el seu realitzador i director, Juan Felipe, i que ens explicara el seu

objectiu i els seus descobriments en el transcurs del rodatge. El debat, com no podia ser d'una altra manera en aquests foscos temps, va transcórrer intentant descobrir que va fer possible una mobilització que en aquests moments ens sembla inimaginable, i admirant la força i la coherència d'unes dones rebels i impertinents que es van enfrontar, amb la seguretat de la raó, tant al poder existent com als seus propis companys per a arribar a tocar la utopia amb les gemmes dels dits. Però la història ha de continuar....

Ràdio Klara celebra els 30 anys d'emissions. Amb aquest motiu, s'ha editat un llibre "Radio Klara. Libre y libertaria" de Sergi Durà, s'han fet samarretes i estan tenint lloc actes diversos al llarg de l'any. Des de **NC** felicitem a la nostra ràdio favorita i recordem que l'Acció Directa, el programa de CGT-PV en Ràdio Klara, es pot escoltar en directe els dimecres de 16h a 18h.

I aquesta primavera, els grups de Dones de CGT han anat reunint-se, coordinant-se, mobilitzant-se... En les imatges dos moments: la primera foto mostra la presentació del documental de Zerikusia en el local de Castelló i la segona correspon a la celebració del 8 de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora, en Gandia.

PREGUNTES PER A LA REFELEXIÓ

quevapassar.com

Algú s'acorda del terratrèmol d'Haití? Han arribat algun dels diners que es van prometre en el seu moment a peu de desastre per totes les grans potències, inclosa la nostra? S'està reconstruint? Comencen a funcionar escoles i hospitals? Les Nacions Unides estan supervisant la seua distribució?

Què està ocorrent en Fukushima? Ja no hi ha radiactivitat? Ningú té problemes de salut? Funciona tot perfectament? Ja està reconstruïda la població, els subministraments?, els aliments tenen garantia de salubritat?

Què va ser de la primavera de Iemen?, ha passat l'estiu, la tardor i l'hivern i ells han quedat suspesos en la seua llarga primavera.

Algú recorda que va haver-hi un terratrèmol a Itàlia, i el seu llavors president, Berlusconi, va prometre fins a la seua pròpia casa per als damnificats? I per cert, algú sap què és de Berlusconi i els processos oberts contra ell?

La gran manipulació dels mitjans de comunicació, no solament radica en les notícies que realça i les que oculta, ni en el biaix que dona a la informació, a més funcionen com a catalitzadors de determinada informació, ens bombardegen amb ella durant dues, tres dies i desapareixen a igual velocitat sense deixar rastre, per a ser substituïdes per unes altres que ens fan oblidar les primeres.

Quantes vegades no ens hem preguntat però com va acabar aquesta vaga, aquella moguda? La curiositat et fa bussejar i t'adones que novament ens han pres el pèl, que han disparat tot el sensacionalisme per a vendre i a continuació oblidar-se i cercar nova carnassa.

Hem vist com temes tan sensibles i importants com la fam africana són tractats amb absoluta indignitat, traient les fotos que ja eren malson en la nostra infància, amb l'objectiu que calmem la nostra consciència aportant una mica del nostre

magre capital als nombrosos comptes corrents; i com desapareixen abans que ens done temps a preguntar-nos què estan fent totes eixes organitzacions econòmiques, de sigles tan variades, i que controlen els diners mundials per al seu propi lucre, i espoli de la resta.

I què està ocorrent en els països intervinguts pel Banc Central Europeu?, de tant en tant ens arriba alguna notícia de Grècia, el gran drama, però què està ocorrent a Irlanda? I en nostra sempre oblidada veïna Portugal? Ja s'han resolt tots els seus problemes després de la magnànima aportació d'Europa? Som els únics que pateixen ara les mossegades de la crisi? I encara més Què ha passat després de la declaració de fallida a Islàndia? Quan s'han atrevit, o no els ha quedat més remei que dir alguna cosa als mitjans tradicionals?

Però no hem d'anar-nos tan lluny per a tenir notícies oblidades, algú sap què va ser de la persona ferida amb pilota de goma a Euskadi durant la vaga general? Tots hem sigut informats de la mort d'Iñigo, ferit i després mort per igual motiu, però en aquest cas després d'un partit de futbol, però no de l'anterior; igual que no hem tingut notícies dels ferits a Barcelona, ni dels detinguts.

I encara podem acabar més a prop, -per molt pròxima que tinguem la notícia sempre és fàcil arraconar-la en l'oblit-: Què ha passat després de la primavera valenciana? Hi ha hagut conseqüències? S'han demanat responsabilitats? Hi ha hagut un seguiment dels detinguts, dels agredits i lesionats? Ja ha quedat tot oblidat? Sí, tot ha quedat oblidat, menys per als més de 45 persones, alguns menors, a l'espera d'un judici i sobre les quals recauen molt greus acusacions.

Per açò no hem d'oblidar, i per açò hem d'informar. **Emilia Moreno (CGT-Universitat de València)**

AGENDA

8 JORNADES ANARQUISTES I 20 ANIVERSARI COL·LECTIU TRAKA

De l'11 de maig al 16 de juny en El Montó (Carrer Silla, 11. Alcàsser)
Divendres 11 de Maig. 20 hores
- Inauguració de les jornades i de l'exposició

'Pedagogias Libertarias'
Dissabte 12 de Maig, 19'30 hores.
- Taula redona: les ràdios lliures als 30 anys del naixement de Ràdio Klara amb la participació de Sergi Durà, Ràdio Klara i Radio Malva. A continuació, actuació de Lucho Roa
Dissabte 19 de Maig, 19'30 hores.
- Documental: 'Indomables. Una historia de mujeres libres', amb la presència de Antonio Pérez Collado y de Emilia Moreno de CGT
Dissabte 26 de Maig, 19'30 hores. Xerrada i taula redona: Educació lliure Vs educació pública?, amb la presència de membres de 'l'Hort del Pi' (Alcàsser) i de 'Tierra de niños' (Godella).

Dissabte 9 de Juny. 13 hores.
- Inauguració exposició de cartells: 20 anys de lluita del Traka
Dissabte 16 de Juny. 24 hores.
- Concert al poli d'Alcàsser.

PASSE DEL DOCUMENTAL "INDOMABLES. UNA HISTORIA DE MUJERES LIBRES"

En Alacant el dijous 17 de maig a les 20h30
Tots i totes aquelles que no van tenir l'oportunitat d'anar a l'estrena del documental de Juan Felipe, poden veure-lo en el Club Cultural 8 y medio d'Alacant (Pl. Santa Teresa, 15). Després de la projecció hi haurà debat i festa. Organitzen **Dones Lliures d'Alacant**

XXV FIRA ALTERNATIVA DE VALÈNCIA

Enguany està previst que es celebre el cap de setmana del 1r, 2 i 3 de juny
La Fira Alternativa de València compleix enguany un quart de segle.
Podràs trobar més informació de la convocatòria del 2012 en la pàgina web següent:
<http://firaalternativa.org/terra/>

Libro sobre Ford

En la presentación estuvieron (de izquierda a derecha): Rafa Arnal (Ed. L'Eixam); Enric Tarrida (Secretario General CGT-València); Ona; Antonio Pérez Collado (Secretario General CGT-PV) y Rafa Riús (Ràdio Klara)

"De la ilusión a la indignación"

Se presentó en la Fira del Llibre "De la ilusión a la indignación", un libro editado por L'Eixam que lleva como subtítulo "35 años de Ford en España ¿Obreros felices y sindicalistas resignados".

Es el relato de Antonio Pérez Collado sobre sus vivencias en la factoría de Almussafes, donde entró a trabajar en 1976. Pérez Collado, Secretario General de CGT-PV señala: "Es una crónica de las luchas reivindicativas a lo largo de más de 30 años, con las huelgas del 77 y todas las conquistas laborales".

En paralelo a esta historia de la factoría automovilística desde la parte laboral y sindical, el autor respunta episodios de su propia biografía, hasta su ingreso en Ford y su papel como sindicalista. "De los 11.000 empleados que había en activo en 1976, apenas quedamos un millar". Pérez Collado subraya este dato para remarcar las diferencias de aquellas generaciones laborales con las nuevas incorporaciones, que sufren mayores discriminaciones en cuanto a salarios y prestaciones. "Las nuevas generaciones", dice, "llegan muy preparadas tecnológicamente, pero lo ignoran todo en conquistas sociales".

<http://www.firallibre.com/index.php/ca/noticies/191-presentacion-del-libro-de-la-ilusion-a-la-indignacion-2>

Si vols col·laborar amb:

comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info

envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

Entrevista amb Patricia Gómez Garbí, Delegada de CGT en el Centre d'Atenció Integral a Dones de Castelló

"L'únic camí possible per a mantenir i conquerir drets és la dignitat i la lluita"

Patricia, castellonenca de 32 anys, és llicenciada en Psicologia. Des de l'any 2007 treballa com a educadora en el Centre d'Atenció Integral a Dones de Castelló (abans conegut com a Casa d'Acollida) i gestionat per la subcontracta ASER.

Arran els impagaments de l'empresa gestora i del silenci de Conselleria de Justícia i Benestar Social, les treballadores decidiren mobilitzar-se pels seus drets. Però el camí no ha sigut fàcil. El cas del

Centre és el paradigma de la violència estructural que el capitalisme exerceix contra les dones: la Conselleria ninguneja tant a víctimes dels maltractaments masclistes com a treballadores que garanteixen un servei social públic. Des del 19 d'abril, la plantilla està en vaga indefinida, mesura de pressió per a que ASER o la Conselleria abonin les nòmines impagades que ja són huit. A més, CGT ha organitzat concentracions solidàries a Castelló, Alacant i València.

Explica'ns què és el Centre d'Atenció Integral a Dones de Castelló. Des de quan existeix, com funciona i quina és la teua labor com a treballadora?

El Centre d'Atenció Integral a Dones de Castelló és un recurs d'atenció i acolliment a dones i els seus fills i filles víctimes de violència de gènere. És un lloc protegit per llei, tant en el seu lloc físic com les diferents persones que resideixen allí. Aquest centre té una capacitat de 35 places, sent l'ocupació actual quasi completa íntegrament. En ell treballen un equip multidisciplinari de 22 professionals (1 directora, 1 psicòloga, 1 advocada, 1 treballadora social, 9 educadores, 1 puericultora, 1 conserge, 3 auxiliars de neteja, 2 cuineres i 1 auxiliar de manteniment) que s'encarreguen d'elaborar juntament amb la dona (una vegada passat el temps establert en el Centre d'Emergència i, per tant, valorada la idoneïtat de l'estada de la dona en el Centre de Llarga Estada) un projecte d'intervenció personalitzat que li ajude a recuperar-se tant física com emocionalment de la història de violència patida i així pugui aconseguir una autonomia personal que li possibilita construir el seu projecte de vida fora del centre.

La xacra de la violència de gènere, promoguda per una societat patriarcal i discriminadora cap a la dona, és un conflicte etern en la nostra societat. Aquest greu problema social existeix des que l'home considera a la dona un ser inferior, i com totes sabem, la lluita pels nostres drets i igualtat social ha costat a les dones molt suor i sang. A Castelló, per a protegir a les dones víctimes de la violència, es van habilitar habitatges protegits i aquest recurs, és gestionat des de l'any 2004 per l'empresa ASER Servicios Sociales, subcontractada de la Conselleria de Justícia i Benestar Social, dependent de la Generalitat Valenciana.

Quan van començar els problemes laborals, d'impagaments i a què ho atribueixes?

Si bé des del mes d'abril de 2010 es vénen produint retards en l'abonament de les nòmines al personal, és des d'octubre de 2011 quan deixen d'abonar-se les nòmines, sense explicació alguna. ASER és una empresa/associació de serveis socials, configurada com un grup empresarial implantada en tot l'estat. Aprofitant la crisi econòmica, ha començat a acumular deutes diversos i la lògica de l'assemblea de treballadores de Castelló, enfront de l'impagament, ens diu que aquesta empresa va decidir no pagar-nos nostres nòmines per a pagar altres deutes que tenia pendent o destinar aquests diners a altres finalitats.

En veu del representant de l'empresa, sense acreditar-ho amb documents, ens va explicar que era Conselleria la que no pagava, cosa que en un futur descobrim que no era cert, perquè més tard es va esbrinar que Conselleria sí va pagar fins a novembre de 2011. La nostra reflexió és que estan jugant amb el salari de les nostres famílies i per això decidim adoptar mesures i mobilitzacions per a denunciar la situació i aconseguir el cobrament del que legítimament és nostre.

Patricia entre dues militants de la CGT de Castelló

Com vau respondre les treballadores afectades i com ha sigut l'evolució d'eixa resposta?

En principi, comencem amb assemblees i reunions per a valorar la nostra situació al desembre de 2011. La nostra situació era coneguda tant per l'administració com pels sindicats ja que després de tres mesos d'impagaments, vam haver de recórrer a la via judicial, en aplicació de l'art. 50 de l'E.T., perquè no se'ns passaren els terminis legals, ben individual o col·lectivament. Ja en eixe mes, a través de CGT, amb assessorament judicial i sindical, les assemblees quasi representaven a tot el col·lectiu afectat. Es va consensuar unes primeres mobilitzacions, notes de premsa, cartes a la Generalitat Valenciana, etc. passant posteriorment a valorar la possibilitat de la vaga, com a últim recurs en seguir treballant sense cobrar. El coneixement del nostre conflicte per part dels altres sindicats no va produir cap resposta, ni llavors ni fins avui. Actualment, després d'una vaga de vuit dies, del 28 de març al 4 d'abril, sense que cap part, siga Generalitat o l'empresa ASER, aportara propostes perquè es produïra el cobrament, prenem la decisió en assemblea de convocar-nos en vaga indefinida des del 19 d'abril fins a la consecució del cobrament.

La nostra experiència en vagues era mínima i perquè aquest dret fonamental es tramitara correcta i legalment, tant l'assemblea de treballadores com a CGT, van efectuar els registres que marca la llei i que la legalitat d'aquestes vagues no poguera qüestionar-se. Açò va ser necessari perquè tant ASER com la Generalitat, van obstaculitzar molt la nostra lluita. Des de la imposició de serveis mínims abusius, que estan recorreguts judicialment, la inassistència d'ASER a les conciliacions, fins a les peculiaritats pròpies d'aquest centre, protegit per llei, ens han fet molt difícil que el nostre conflicte es visualitze. Cal ressaltar que l'equip de treballadores, malgrat estar vivint aquesta greu situació, està complint amb totes les seues obligacions laborals no afectant a la qualitat del servei. Açò no ha impedit que les nostres mobilitzacions enfront de la Generalitat i les

nostres assemblees informatives seguís- quen avançant. D'aquesta experiència hem après que la unitat fa la força i que és necessari lluitar pels nostres drets econòmics i laborals, més encara front a empreses moroses com la nostra.

Recentment hem conegut que existeixen multitud de conflictes entre les plantilles de diversos centres en l'estat i l'empresa ASER, tots per impagament continuat. En pròximes assemblees plantejarem la possibilitat de coordinar-nos amb els comitès de vaga d'aquests centres.

Sabem que els 8 centres de dia gestionats per ASER, Madrid, han començat una vaga indefinida secundada pel 100% dels i les treballadores pels impagaments de salaris, uns des de gener i els altres des de febrer... Ja han fet una concentració a la Porta del Sol, i des de l'11 d'abril en vaga indefinida.

A dia d'avui, quines són les vostres reivindicacions polítiques, sindicals i socials? Com veus el futur?

L'assemblea de treballadores valora el seu futur laboral en funció de dos factors molt importants: En primer lloc, la gestió del centre per part d'ASER finalitza el 31 de maig de 2011, faltant per tant pocs dies perquè finalitze la seua gestió, per la qual cosa és urgent que la nostra situació d'impagament des del mes d'octubre de 2011 es resolga satisfactòriament per a nosaltres i puguem cobrar tots els dies treballats; evitant així el perjudici que patiríem al Fons de Garantia Salarial, que només cobreix 150 dies, havent treballat sense cobrar un total de 240 dies en cas de tancament empresarial o concurs de creditors.

En aquests dies, gràcies a la nostra pressió permanent i la de la CGT, hem aconseguit que la Conselleria paralitze els pagaments de les factures esdevenidores a l'empresa ASER (ja que aquests diners quedaven retinguts directament pels diversos deutes que té) i que s'estudien les mesures judicials necessàries perquè s'abone el pagament de les nòmines directament a les treballadores.

En second lloc, a partir de l'1 de juny de 2012 entra una nova empresa a gestionar el centre, amb el què es subrogarà la plantilla de treballadores, havent observat la nostra assemblea que es parteix d'una reducció de plantilla, amb la conseqüent destrucció d'ocupació. Intentarem que aquesta mesura siga el menys traumàtica laboralment, ja que hi ha possibilitat de jubilacions. Així mateix esperem que les relacions laborals amb la nova empresa entrant siguin correctes tant en pagaments com en condicions laborals. És important recalcar que també s'ha observat que en el nou plec d'adjudicació del centre hi ha una modificació en la denominació del centre, passant de Centre d'Atenció Integral a Dones de Castelló a denominar-se Centre per a dones en situació de risc de Castelló. La nostra valoració d'aquesta modificació és que amb aquesta mesura s'està tornant a retallar l'atenció a les dones víctimes de la violència de gènere, passant a afectar globalment a tot el col·lectiu femení; amb el què aquesta situació perjudicarà a l'atenció integral d'un col·lectiu que requereix una intervenció especialitzada i definida. Amb aquesta mesura creiem que es torna a atemptar contra la protecció de les dones víctimes de violència de gènere, no valorant les greus conseqüències que aquesta situació pot implicar principalment per a les dones i les seues filles i fills; així com també a les professionals que no poden dur a terme una intervenció exclusiva i especialitzada que necessita aquest col·lectiu.

Aquests dos factors s'estan analitzant des de l'assemblea de treballadores, doncs després d'haver passat per aquesta dura experiència, amb problemes econòmics en moltes famílies de les treballadores, hem vist que la solidaritat i el suport mutu és la millor eina de la classe treballadora.

I per a acabar, vols compartir els ensenyaments extrets d'aquesta experiència?

Des de les primeres assemblees i reunions, les treballadores del centre hem constatat que el sindicalisme horitzontal, assembleari i sense cúpules que dirigisquen i negocien darrere amb les empreses, com ocorre en CGT, és el més directe i decisiu. Tant a l'hora de prendre decisions i promoure accions directes, igual que en la llibertat que s'exerceix en les assemblees, l'escollir la veu de totes les propostes... ens ha produït un reforçament en la nostra consciència com a treballadores, veure que ningú és més que ningú, que ens ajudem mútuament i que una lluita legítima com la nostra és recolzada per altres col·lectius obrers i socials, ha sigut gratificant i no ens hem sentit soles i aïllades en la lluita.

Aquesta seria la nostra reflexió, autoorganitzades dins d'un sindicat assembleari, aprenent dels èxits i els errors, amb participació col·lectiva de tota la plantilla en la presa de decisions, tot eixe conjunt ens porta a assegurar que aquest és l'únic camí possible per a mantenir els drets laborals i conquerir els que ens falten. Com es diu en CGT, només hi ha un camí, dignitat i lluita.